

De PvdA en het pensioenvraagstuk

FLIP DE KAM

*Hoogleraar economie van de publieke sector,
Rijksuniversiteit Groningen; redacteur van S&D*

Over werkelijk belangrijke onderwerpen wordt binnen de Partij van de Arbeid slechts sporadisch gediscussieerd. De toekomst van het stelsel van ouderdomspensioenen vormt een fraai voorbeeld van zo'n in onze kring tegenwoordig sterk verwaarloosd vraagstuk. Toch wemelt het van de aanwijzingen dat het stelsel op de helling moet. De ooit beoogde welvaartsvastheid van de AOW-uitkering is de afgelopen vijftien jaar een illusie gebleken. Gerekend vanaf 1979 zijn de CAO-lonen dooreen genomen met vijftig procent gestegen. Het wettelijk minimumloon ging met nog geen 2,5 procent omhoog. Het netto minimumloon is de locomotief waaraan alle uitkeringen zijn gekoppeld. Uitkeringsontvangers hebben inmiddels een forse inkomensachterstand opgelopen, dit met uitzondering van veel ouderen. Weliswaar liep hun AOW evenveel averij op als de uitkering van jongeren, maar de verbetering van de aanvullende pensioenen heeft de koopkrachtschade in veel gevallen gerepareerd. Voor die aanvullende pensioenen ligt bij pensioenfondsen en levensverzekeraars inmiddels ruim 700 miljard gulden opgehoopt.

Het is verder bekend dat de leeftijdsopbouw van de Nederlandse bevolking door de gecombineerde invloed van ontgroening en vergrijzing sterk gaat veranderen. Met name de gevolgen voor het pensioenstelsel zullen ingrijpend zijn. In steeds meer bedrijfstakken staat de sinds het begin van de jaren tachtig ingevoerde regeling voor vervroegde uittreding ter discussie. Voor VUT-regelingen is meestal niet gespaard. De lasten moeten jaarlijks uit de loonruimte worden opgebracht. Met name in vergrijzende bedrijfstakken loopt de VUT-premie verontrustend hoog op, wat de loonkosten van werkgevers of de koopkracht van werknemers uit het lood dreigt te slaan.

Deining om de AOW

Niet alleen regelingen in het voorportaal van de AOW (VUT, AOW) worden met afbraak bedreigd.

Over de vraag of en onder welke voorwaarden de AOW zelf in de toekomst 'betaalbaar' blijft, is inmiddels eveneens een debat op gang gekomen. In november 1994 suggereerde

VVD-leider Bolkestein dat de AOW-gerechtigde leeftijd wellicht stapsgewijs moet worden opgetrokken van 65 tot 67 jaar. Half februari 1995 verklaarde PvdA-fractievoorzitter Wallage dat de AOW met ingang van het komend jaar weer aan de gemiddelde stijging van de CAO-lonen kan worden gekoppeld. De overige uitkeringsontvangers zouden nog een paar jaar moeten wachten. Deze positie betekende een volledige breuk met het tot dan door de PvdA ingenomen standpunt.

Deden bespiegelingen over de toekomst van het basispensioen al het nodige stof opwaaien, ook de wetgever liet zich niet onbetuigd. In het najaar van 1994 kregen ouderen een fiscale tegemoetkoming, waardoor hun koopkracht zich in 1995 gunstiger ontwikkelt dan die van de overige uitkeringsontvangers. De in het regeerakkoord opgenomen bezuinigingsmaatregel om bij de toeslag voor AOW-ontvangers met een partner jonger dan 65 jaar rekening te houden met alle inkomsten van het huishouden is – na veel verzet – teruggenomen. In plaats daarvan worden de aanspraken van samenwonende broers en zusters beperkt. Scherpere fraudebestrijding bij de AOW dient 115 miljoen aan alternatieve dekking op te leveren. Voor zover mij bekend, verdwijnt calculerend gedrag niet op de dag dat mensen 65 jaar worden. Verontwaardiging van ouderenbonden toen het voorgenomen fraudeonderzoek van de Sociale Verzekeringsbank bekend werd gemaakt, doet dan ook licht komisch aan. Er is duidelijk een nieuw taboe in de maak: grijs is mooi en elke kritische beschouwing over ouderen en hun voorzieningen getuigt van een verkeerde instelling. Op het gevaar af van gerontofobie te worden beschuldigd, wil ik in deze bijdrage een paar noten kraken over de toekomst van de AOW en de aanvullende pensioenen.

Een lobby voor de koppeling

De Algemene Ouderdomswet geeft iedere ingezetene van 65 jaar en ouder – ongeacht of vroeger premie is voldaan – recht op uitkering van een vast bedrag per maand. De AOW-uitkering voor een alleenstaande bedraagt thans bruto 1430 gulden per maand. Netto ontvangt zij daarvan 1273 gulden, wat praktisch gesproken overeenkomt met 70 procent van het netto minimumloon. Gehuwden ontvangen netto ieder 50 procent daarvan, waardoor beiden samen uitkomen op 100 procent van het netto minimumloon (1843 gulden per maand). Ongehuwden ontvangen relatief meer, omdat zij hogere vaste lasten hebben, met name woonlasten die niet met een ander kunnen worden gedeeld. De AOW-uitkering wordt niet gekort bij de aanwezigheid van andere inkomsten, of van vermogen. Ook miljonairs krijgen dus de volle uitkering.

De meeste werknemers hebben bij het bereiken van de leeftijd van 65 jaar in aanvulling op hun AOW-uitkering aanspraak op particulier pensioen. Verreweg de meeste aanvullende pensioenen zijn tegenwoordig *eindloonregelingen*. Bij dit type regelingen is de AOW plus het toegezegde pensioen een bepaald percentage van het bruto loon aan het eind van de loopbaan.

Gedurende de afgelopen vijftien jaar is het ouderdomspensioen voor een deel 'geprivatiseerd', doordat de in te bouwen AOW een heel stuk is achtergebleven bij de verdiende (eind)lonen. Werkgevers en pensioenverzekeraars moeten hierdoor de AOW met steeds hogere bedragen aanvullen om een pensioen te kunnen uitkeren dat is uitgedrukt als percentage van het eindloon.

Geconfronteerd met oplopende pensioenlasten – waarvoor in het verleden nooit kapitaal opzij is gelegd – hebben de pensioenuitvoerders de afgelopen tijd een krachtige lobby georganiseerd om de koppeling van de AOW aan de CAO-lonen te herstellen. De fondsen hoeven dan immers minder bij te plempen. Maar het systeem van eindloonregelingen brengt mee dat AOW en aanvullend pensioen in feite twee communicerende vaten zijn. Ontkoppeling van de AOW zet een rem op de oploop van de AOW-premie, maar maakt de aanvullende pensioenen duurder. Hernieuwde koppeling van de AOW maakt de aanvullende pensioenen goedkoper, maar doet de premie voor het nationale basispensioen in de komende decennia trendmatig oplopen. Dat kan Bruin evenmin trekken.

Linksom of rechtsom, het bestaande pensioen-

stelsel wordt in de volgende eeuw onbetaalbaar indien het eindloonstelsel niet wordt afgezworen. In plaats daarvan dient mijns inziens te worden overgestapt op een systeem waarbij het aanvullend pensioen afhangt van in het verleden betaalde premies en de daarmee behaalde rendementen (*beschikbare-premiesysteem*). Bij dit systeem kan deelnemers ook veel meer keuze worden geboden welke risico's zij willen verzekeren (wel of geen nabestaandenpensioen, wel of niet eerder met pensioen enzovoort). Maatwerk en flexibiliteit in pensioenland zijn hiermee gediend.

Vergrijzing maakte ont koppeling nodig

In formule zijn de uitgaven voor de sociale zekerheid gelijk aan: $q \times p$. Daarbij is q het aantal uitkeringsontvangers, en p het bedrag van de gemiddelde uitkering. Het volume van de sociale zekerheid (q) is sinds 1970 ruimschoots verdubbeld, van 2,1 tot 4,3 miljoen uitkeringsontvangers. Vanaf 1980 is p vèr achter gebleven bij de verdiende lonen, omdat beleidsmakers geen greep op het uitkeringsvolume kregen. Aangezien het tot halverwege de jaren negentig niet is gelukt de oploop van q door volumebeleid te beteugelen, zagen achtereenvolgende kabinetten zich gedwongen het uitkeringspeil relatief te laten achterblijven. Hiertoe werden de uitkeringen losgekoppeld van de CAO-lonen (ontkoppeling).

Ruim een derde van de volumegroei in de periode 1970-1995 valt toe te schrijven aan de vergrijzing van de Nederlandse bevolking, een proces dat – anders dan soms wordt gedacht – al jaren aan de gang is. De vergrijzing vormt daarmee een hoofd oorzaak van het achterblijven van de uitkeringen na 1980. Daarnaast valt bijna een derde van de volumegroei in de afgelopen kwart eeuw toe te schrijven aan de stormachtige toename van het aantal arbeidsongeschikt verklaarden. De explosieve stijging van de werkloosheid en het toegenomen aantal echtscheidingen verklaren nog eens bijna een derde van de volumegroei sinds 1970.

Het stelsel van sociale zekerheid is in de loop van de jaren zeventig en tachtig door de ongemeen sterke volumegroei uit zijn voegen gebarsten. In de jaren negentig dreigt, met name door de gestaag voortgaande groei van het aantal ouderen en de onzekere vooruitzichten voor de groei van de werkgelegenheid, het uitkeringsvolume in verhouding tot dat van de werkende beroepsbevolking verder toe te nemen.

De overheid kan het volume van demografisch gevoelige regelingen zoals de AOW en de kinderbijslag nauwelijks beïnvloeden, behalve door aanspraken te beperken. Ook de mogelijkheden om de werkloosheid op korte en middellange termijn drastisch omlaag te brengen zijn beperkt. Volumebeleid zal zich dus vooral moeten richten op terugdringing van ziekteverzuim en langdurige arbeidsongeschiktheid. Tegen deze achtergrond is het begrijpelijk, dat in de eerste helft van de jaren negentig wetgeving is ingevoerd die beoogt het volume en de uitgaven van Ziektewet en AAW/WAO in te tomen.

Twee minima?

Veel kiezers zien de PvdA als de enige grote partij die zich sterk maakt voor het eerlijk verdelen van de nationale welvaart. In de jaren zeventig en tachtig gaven de sociaal-democraten een duidelijke invulling aan hun verdelingspolitieke idealen. Aanvankelijk dienden de inkomensverschillen geringer te worden, daarna mochten zij in elk geval niet toenemen. Een belangrijk middel om dit doel te bereiken was de al genoemde *koppeling*. Kwamen werkgevers en werknemers bij onderhandelingen over de arbeidsvoorwaarden een gemiddelde verhoging van de CAO-lonen overeen met zeg twee procent, dan dienden ook het wettelijk minimumloon en de sociale uitkeringen vervolgens met twee procent te worden verhoogd. In 1980 werd de koppeling wettelijk verankerd. Desondanks is zij sindsdien slechts enkele malen toegepast, omdat de sterke volumegroei van de sociale zekerheid achtereenvolgende kabinetten noopte tot ont koppeling van de uitkeringen. In 1992 is de wettelijke regeling veranderd. Onder bepaalde voorwaarden mag (niet: moet) koppeling sindsdien achterwege blijven. Sinds eind 1991 geldt de afspraak dat van automatische welvaartsvaste koppeling eerst sprake kan zijn, indien tegenover iedere honderd werkenden (actieven) ten hoogste 82,6 uitkeringsontvangers (niet-actieven) staan. Daarmee heeft het beloop van de inactieven/actieven-ratio (*i/a-ratio*) groot politiek gewicht gekregen. In de jaren 1993-1995 is het minimumloon bevroren op het niveau van 1992, hoewel de CAO-lonen in deze periode gemiddeld met 5 procent zijn gestegen. Het voornaamste argument was dat de *i/a-ratio* in deze jaren boven de grenswaarde van 82,6 lag. Koopkrachtverliezen van uitkeringsontvangers zijn overigens voor een deel gerepareerd door lastenverlichting; hierdoor bleef er netto meer over van de onveranderde

bruto uitkeringen. Desondanks nemen de inkomensverschillen al jaren weer toe.

Bijna de helft van de inactieven ontvangt een AOW-uitkering. Bij de kamerverkiezingen van 1994 kaapten ouderenpartijen zeven zetels voor de neus van de gevestigde partijen weg. Prompt werd het afgelopen najaar voor bejaarde uitkeringsontvangers een extraatje geregeld. Hoewel de bruto AOW-uitkering niet werd verhoogd, kwam er een speciale aftrekpost in de inkomstenbelasting (1B) voor bejaarden met een belastbaar inkomen van minder dan 50.423 gulden. Deze *ouderenaftrek* bedraagt 792 gulden en levert alle bejaarden die vallen in de eerste schijf van het IB-tarief een belastingbesparing op van 133 gulden. In feite gelden vanaf 1 januari 1995 twee sociale minima. Bijstandsmoeders, oudere werklozen en langdurig arbeidsongeschikten die zijn aangewezen op het sociaal minimum hebben als gevolg van de ouderenaftrek maandelijks netto 11 gulden minder te besteden dan 65-plussers die uitsluitend van hun AOW moeten rondkomen. Overigens hebben slechts honderdduizend bejaarden alleen AOW. De overige twee miljoen 65-plussers genieten nog andere inkomsten. Toch profiteren de meesten van hen van de ouderenaftrek, terwijl echte minima in de bijstand achter het net vissen.

Het is tamelijk verbazingwekkend, dat de PvdA het afgelopen najaar stilzwijgend afscheid heeft genomen van de gelijke behandeling van alle uitkeringsontvangers, terwijl alle vroeger aangevoerde bezwaren tegen de door de ouderenaftrek geschapen ongelijke behandeling van economisch inactieven onverminderd van kracht zijn. De volgende stap is: uitsluitend de AOW weer koppelen aan de groei van de CAO-lonen. VVD en D66 zijn al langer voorstander van zo'n *gedifferentieerde* koppeling, de PvdA wees dit idee tot kort geleden terecht vierkant van de hand. Met de verkiezingen voor de Provinciale Staten in zicht hebben Wallage en het fractielid Van Zijl half februari plotsklaps een ommezwaai gemaakt. Vanaf 1996 mag wat hen betreft de AOW gelijk opgaan met de CAO-lonen, mits andere uitkeringsontvangers uitzicht krijgen op herstel van de koppeling (twee jaar later). Mij is niet bekend of dit standpunt is gekozen na beraad in de fractie. De media suggereren anders.

Om op termijn te geraken tot koppeling van *alle* uitkeringen heeft Van Zijl een list bedacht. Bij de bepaling van de *i/a-ratio* zouden 65-plussers voortaan niet langer mee moeten tellen. De vergrijzing duwt de *i/a-ratio* omhoog, los van ontwikkelingen

op de arbeidsmarkt. Zo raakt de koppeling blijvend buiten bereik; daarom hoeven ouderen niet langer te worden meegeteld. Na de PvdA-draai was de vvd er snel bij om de politieke winst te incasseren. Bejaarden mogen nu hopen op herstel van de koppeling, andere uitkeringsontvangers moeten maar afwachten. Zij hebben van de vvd weinig te verwachten.

Koppeling van alleen de AOW-uitkering is *sociaal onverdedigbaar*. Schaarse collectieve middelen vloeien dan naar een groep die in doorsnee veel beter af is dan groepen uitkeringsontvangers op en vlak boven het sociaal minimum. Meer dan de helft van de bejaarden heeft naast de AOW behoorlijke aanvullende inkomsten uit andere bron. In dit verband is ook illustratief dat van de vijftigduizend miljoenairs die ons land in het begin van de jaren negentig telde er liefst twintigduizend ouder dan 65 jaar waren. Ook zij zouden ten volle gaan profiteren van het herstel van de koppeling, terwijl bijstandontvangers knopen mogen tellen.

Bovendien is het *economisch gezien onjuist* de groeiende groep ouderen bij de berekening van de i/a-ratio buiten beschouwing te laten. Het is algemeen bekend, dat de vergrijzing in de komende twintig tot dertig jaar de sociale uitgaven sterk zal opjagen. Door een hoofdoorzaak van het te verwachten groeiende beroep op de sociale zekerheid weg te definiëren, steken vooraanstaande PvdA-politici hun kop in het zand. Zich aftekenende premiestijgingen dreigen de nationale economie ernstig te schaden en zullen beleidsmakers op den duur hoe dan ook nopen tot aanpassing van de hoogte van de uitkeringen. De huidige i/a-ratio telt terecht *alle* uitkeringsontvangers mee en brengt het echte probleem haarscherp in beeld: op langere termijn maakt de vergrijzing koppeling van de uitkeringen aan de CAO-lonen tot een illusie.

Volwassen politieke partijen moeten de moed opbrengen de *grijze lobby* te trotseren en te staan voor een gelijke behandeling van alle mensen die door omstandigheden – hun leeftijd of anderszins – voor hun levensonderhoud van een uitkering afhankelijk zijn. Politici zouden verder zo flink moeten zijn afscheid te nemen van de koppeling. Zij is een vrucht van de jaren zeventig en zoals Den Uyl na het uitbreken van de eerste oliecrisis al profeteerde: die tijd komt nooit meer terug.

Vergrijzing zet door

Nu al neemt het aantal 65-plussers jaarlijks met zo'n 25.000 toe. Na 2010, wanneer de eerste jaar-

gangen van de naoorlogse geboortegolf de AOW binnenspoelen, raakt de vergrijzing in een stroomversnelling. De vergrijzing van de beroepsbevolking zal overigens al vóór de eeuwwisseling ingrijpende aanpassingen nodig maken, omdat in de loop van de jaren tachtig de gemiddelde pensioneringsleeftijd met vier tot vijf jaren is verlaagd. Van alle mannen van 55-59 jaar werkt thans nog slechts de helft; van mannen uit de leeftijdsgroep 60-64 jaar is op dit moment nog maar een op de vijf bij het arbeidsproces ingeschakeld. De overigen zijn afgevoerd via de WAO en werkloosheidsregelingen, of zij zijn al gepensioneerd via een regeling voor vervroegde uittreding (vut).

Tegen het jaar 2030 is een kwart van de bevolking 65 jaar of ouder, tegen 13 procent nu. Om de AOW-uitkering welvaartsvast te houden, zou de AOW-premie (nu 14,55%) de komende decennia dan op het eerste oog moeten verdubbelen. Wanneer de AOW-premie door de vergrijzing stijgt, zal het netto minimumloon echter dalen. Deze daling werkt via de netto-nettokoppeling door in lagere AOW-uitkeringen, en vervolgens weer in de premie. Dit effect kan over een langere periode oplopen tot een enkele procentpunten lagere premie. De oploop van de premies voor AOW en aanvullende pensioenen wordt daarnaast afgeremd, naarmate het draagvlak voor de premieheffing breder is, als gevolg van een gunstige economische ontwikkeling en inschakeling van een groter deel van de bevolking bij het productieproces.

In 1990 beliepen de totale kosten van AOW, vut en aanvullend pensioen ongeveer 20 procent van de loonsom. Volgens vooruitberekeningen van de commissie-Drees (uit 1987) zullen deze kosten door de vergrijzing in 2030 zijn gestegen tot 33 á 37 procent van de lonen. Berekeningen van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR) uit 1993 kennen een veel grotere onzekerheidsmarge. Volgens de WRR liggen de totale pensioenlasten in het jaar 2030 tussen de 20 en de 33 procent van de verdiende inkomens.

Al vanaf de eeuwwisseling leidt de vergrijzing van de beroepsbevolking vermoedelijk tot een sterke stijging van het beroep op WAO en vut. Mocht het niet lukken om de deelname van oudere werknemers aan het arbeidsproces weer te doen toenemen, dan zullen er volgens door het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid gepubliceerde vooruitberekeningen vanaf het jaar 2005 meer uitkeringsontvangers dan economisch actieven zijn.

AOW-leeftijd omhoog

Al is het beloop van de toekomstige pensioenlasten onzeker, de meeste vooruitberekeningen wijzen op sterk stijgende premies, zeker wanneer wordt aangenomen dat de AOW meegroeit met de cao-lonen. Oplopende premielasten drukken hoofdzakelijk op het arbeidsinkomen en maken inschakeling van arbeid dus duurder. Dit zet een domper op de toekomstige banengroei. Het lijkt daarom raadzaam dat de overheid ook ten aanzien van de AOW volumebeleid gaat voeren. In dit verband valt met name te denken aan een geleidelijke verhoging van de AOW-gerechtigde leeftijd, een maatregel die in Zweden en de Verenigde Staten al is genomen. Kiest ook de Nederlandse wetgever voor deze ingreep, dan is het van groot belang deze in een vroeg stadium aan te kondigen en in wetgeving te verankeren, zodat individuen tijdig hun eigen voorzorgsmaatregelen kunnen nemen door zelf extra besparingen te vormen voor hun oudedagsvoorziening. Een veel gehoorde tegenwerping tegen verhoging van de AOW-gerechtigde leeftijd is dat betrokkenen dan langer een beroep zullen doen op de veel duurdere regelingen (met hogere uitkeringen) in het voorportaal van de AOW. Om dit te voorkomen, zouden de aan het begin van de jaren tachtig tot stand gekomen VUT-regelingen geleidelijk moeten verdwijnen. Deze kunnen worden opgenomen in een systeem van flexibele pensioering, waarbij de lasten van vervroegd uittreden in sterkere mate voor rekening van de werknemer komen. De afschaffing van de VUT valt – afgezien van kostenoverwegingen – te motiveren, omdat de regeling destijds is ontstaan om versneld banen voor jongeren te scheppen. De omvang van de jeugdwerkloosheid is door de ontgroening een minder brandend probleem. Te verwachten valt dat door de recente wetswijzigingen ook het wAOW-volume in verhouding zal dalen.

Laat ouderen AOW-premie betalen

Ook het draagvlak voor de financiering van de AOW kan worden verbreed, door in de toekomst 65-plussers, behalve AWW/AWBZ-premie, ook premie voor de AOW te laten betalen over de inkomsten die zij genieten *boven* hun AOW-uitkering (aanvullend pensioen, opbrengsten uit vermogen).

Thans zijn ouderen over hun inkomen, voor zover dat valt in de eerste schijf van het inkomsten-belastingtarief slechts 16,8 procent verschuldigd, tegen belastingplichtigen jonger dan 65 jaar 37,65 procent. De verklaring ligt in het feit dat 65-plussers geen premie betalen voor AOW en AAW (20,85 procent). Voor zo'n uitbreiding van de premieplicht pleiten twee argumenten. De in 1957 ingevoerde AOW gaat ervan uit dat individuen met inkomen vijftig jaar premie betalen. Iedereen die vóór 2007 aanspraak op een AOW-uitkering krijgt, heeft zelf die premieperiode nog niet vol gemaakt. Deze groep van ouderen heeft door het omslagstelsel een bonus gehad, dank zij de solidariteit van huidige premiebetalers. Door deze ouderen *nu* AOW-premie te laten betalen, tonen zij *hun* solidariteit jegens de huidige premiebetalers. Zo worden de inkomensoverdrachten tussen generaties beperkt. Vaak wordt evenwel gesteld dat deze maatregel strijdig is met de verzekeringsgedachte. De AOW is echter geen verzekering, omdat de band tussen premie en uitkering wordt bepaald door solidariteit in plaats van equivalentie. Door de geschetste uitbreiding van de premieplicht zou de premieheffing voor de volksverzekeringen jaarlijks 4,5 miljard gulden extra opbrengen. Bij invoering van de maatregel met ingang van 1997 zou vanaf het jaar 2011, wanneer de naoorlogse geboortegolf een beroep op de AOW gaat doen, een bufferfonds aanwezig zijn ter grootte van 90 miljard gulden¹. Dit maakt het eenvoudiger om in de volgende eeuw de kosten van de vergrijzing op te vangen.

Pensioenen: een kwestie van kiezen

Naarmate beleid gericht op een kleiner volume en een breder draagvlak voor de premieheffing minder succes heeft, bijvoorbeeld door maatschappelijk verzet tegen de hierboven aangestipte maatregelen, zal het onvermijdelijk zijn meer te bezuinigen op de hoogte van de uitkeringsbedragen zelf, tenzij forse premiestijgingen aanvaardbaar worden geacht. In laatste instantie gaat het hierbij om een politieke afweging, waarbij de nadelen van een (nog) hoger peil van collectieve heffingen moeten worden afgewogen tegen het bezwaar dat uitkeringsontvangers (verder) achterop raken bij de rest van de inkomensstrekkers.

1. Dit bedrag is in guldens van 1995, bij een rekenrente van 4% (de veronderstelde reële rente in de periode 1997-2011)